

Αρχική > ΠΡΟΣΩΠΑ > ΑΠΟΨΕΙΣ

ΑΠΟΨΕΙΣ

Αποχρώσεις -Οι «Σφήκες» που θέλησαν να μας μετακινήσουν για λίγο

🕒 7 ημέρες πριν

Η παράσταση με το έργο «Σφήκες» της Λένας Κιτσοπούλου, μία συμπαραγωγή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος και του Εθνικού Θεάτρου, απέκτησε διαστάσεις ενός αυτόνομου γεγονότος της σφαίρας της δημοσιότητας μετά τις πρώτες παραστάσεις στην Επίδαυρο. Όταν και πυροδοτήθηκε ένα ξέσπασμα σχολίων, κριτικών και απόψεων στα μέσα ενημέρωσης και τα social media.

Για τους λίγο παλιότερους πάντως δεν ήταν η πρώτη φορά που γινόταν κάτι τέτοιο με

Χρησιμοποιούμε cookies για να σας προσφέρουμε την καλύτερη δυνατή εμπειρία στη σελίδα μας. Εάν συνεχίσετε να χρησιμοποιείτε τη σελίδα, θα υποθέσουμε πως είστε ικανοποιημένοι με αυτό.

[OK Πολιτική Απορρήτου](#)

πολλοί νομίζουν ότι πρέπει να έχουν μία άποψη για όλα, ότι είναι ανάγκη να είναι πληροφορημένοι για όλα. Και ο ήρωας του έργου έχει απόψεις για όλα και μας πυροβολεί με αυτές κατά ριπάς. Αλλά δεν είναι στο τέλος και τόσο αθώες αυτές οι «απόψεις» του, δεν είναι απλώς μία μία κουβέντα να γίνεται, αντίθετα πίσω της κρύβονται βαθιοί συντηρητισμοί, μισαλλοδοξία, ρατσισμοί και εθνικισμοί. Δεν είναι πλάκα τα αστεία για τους τουρίστες που πίνουν μία μπύρα όλο το βράδυ στα μπαρ και υπονομεύουν την τουριστική μας ανάπτυξη και την εθνική οικονομία. Για αυτό άλλωστε και ο συγκεκριμένος τουρίστας στην παράσταση δικάζεται και έχει κακό τέλος, κυριολεκτικά. Αν και θέατρο είναι, δεν σκοτώνονται στα αλήθεια και δεν γεμίζει αληθινό αίμα η σκηνή. Αλλά κάτι μας λέει ότι μπορεί να μην είναι κι όλα πλάκα τελικά.

Πίσω στην παράσταση, με τόση... διαφήμιση, έχει και ένα πιο ειδικό ενδιαφέρον το να τη δεις και αυτό έγινε για πολλούς θεατές που την επέλεξαν την Κυριακή το βράδυ στο αρχαίο θέατρο της Δωδώνης. Θεατές που μάλλον ήταν προετοιμασμένοι οι περισσότεροι γιατί όλα κύλησαν ομαλά και επιφυλάχθηκε και ένα θερμό χειροκρότημα στο τέλος για τον θίασο που πραγματικά κόπιασε σε ένα δύσκολο και πολύπλοκο εγχείρημα επί σκηνής.

Το έργο τώρα, θέλει η συζήτηση. Αλλά ποιος κάνει πια συζήτηση στην χώρα μας που όλα τα σφάζουμε και όλα τα μαχαιρώνουμε- μεταφορικά πάντα μιλώντας.

Ένας ανοιχτός θεατής πάντως, με κάποια στοιχειώδη επάρκεια στον θεατρικό ή και λογοτεχνικό λόγο, από τις πρώτες στιγμές της παράστασης θα νιώσει τη θέρμη μίας παλλόμενης γραφής, το καλό κούρδισμα των πρωταγωνιστών, την έγνοια για να ειπωθεί μία σύγχρονη ιστορία με τον παλιό τρόπο που μάθαμε να τον αποκαλούμε αριστοφανικό.

Οι «Σφήκες» της Κιτσοπούλου είναι μία ολοκληρωμένη παράσταση και προσφέρει ευχαρίστηση στο κοινό. Κι ας έχει και αμήχανες στιγμές και ελλείματα στον ρυθμό και ίσως και διλήμματα για το ως πού θα φτάσει. Είναι όμως και μία παράσταση που βάζει βαθμιαία και τον θεατή στην ιστορία, υπονομεύει τα όριά του ώστε να του δώσει ώθηση για μερικές προκλήσεις, τον ενδυναμώνει στη διαδρομή ώστε να πάει λίγο πιο πέρα από το προφανές, τον κάνει να χαμογελάσει ώστε να πάψει να είναι αδιάφορος ή απλός παρατηρητής και στο τέλος του ζητά ανάμεσα σε άλλα, αν θέλει κάτι περισσότερο ή νομίζει ότι έχει κάτι να πει, να κατέβει στη σκηνή ο ίδιος και να πάρει το μικρόφωνο από την πρωταγωνίστρια- δημιουργό. Έτσι ώστε να μην αφήνονται και κενά και να νομίζουμε ότι τέχνη είναι να πληρώνεις ένα εισιτήριο, να κρατάς τα δήθεν όσια και τα ιερά και μετά να πέφτεις ήσυχος για ύπνο επιστρέφοντας στην ίδια πραγματικότητα την οποία ποτέ δεν μετακίνησες κατ' ελάχιστον.

Αυτή τη νοσηρή πραγματικότητα άλλωστε οριοθετεί το έργο. Και το κάνει με έναν ισοπεδωτικό, εξαντλητικό τρόπο, χωρίς να αφήνει κανένα περιθώριο διαφυγής ή παρηγοριάς, χωρίς να σε αφήνει ούτε ένα λεπτό να πεις έστω ένα «δίκιο έχει» γιατί

Χρησιμοποιούμε cookies για να σας προσφέρουμε την καλύτερη δυνατή εμπειρία στη σελίδα μας. Εάν συνεχίσετε να χρησιμοποιείτε τη σελίδα, θα υποθέσουμε πως είστε ικανοποιημένοι με αυτό.

[OK Πολιτική Απορρήτου](#)

επαναφέρουμε την παλιά καλή πατρίδα μας, τα παλιά μας όνειρά μας, τις ωραίες και ρομαντικές προσδοκίες μας. Τίποτα δεν υπάρχει. Ή μάλλον υπάρχει, αλλά κανέναν δεν ενδιαφέρει. Όλο και συχνότερα, όλο και πιο καθηλωτικά, αδυνατούμε καν να δούμε γύρω μας. Το θανατικό, το μίσος και η απόγνωση έχουν στρωθεί κάτω από τα πλαστικά τραπέζια που στρώσαμε για το γλέντι στην πλατεία και δεν το σώζει ούτε το πλαστικό που απλώνουμε για να μην μένουν ίχνη. Τα έχουμε διαλύσει όλα. Κι αν δεν το κάναμε εμείς, το έχουμε αναθέσει σε άλλους ή κάνουμε πως δεν βλέπουμε τι γίνεται. Κι όσο κι αν προσπαθούμε να ξεχαστούμε, από κάτω μας, στα πόδια μας, βοά το κενό.

Αλλά, «εμείς να είμαστε καλά».

ΦΙΛΗΜΩΝ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χρησιμοποιούμε cookies για να σας προσφέρουμε την καλύτερη δυνατή εμπειρία στη σελίδα μας. Εάν συνεχίσετε να χρησιμοποιείτε τη σελίδα, θα υποθέσουμε πως είστε ικανοποιημένοι με αυτό.

[OK Πολιτική Απορρήτου](#)